

Matusek-Faludi Viktória – Magyar Nyomdászatért díjas

Tóth Gábor

A Magyar Nyomdászatért díjat méltán nevezhetnénk életműdíjnak is, hiszen olyan nagy nevek állnak a díjazottak sorában, akik kivétel nélkül a hazai nyomdaipar meghatározó szereplői. A díjat a Nyomda- és Papíripari Szövetség elnöksége azoknak adományozza, akik a díj-szabályzatban szereplő hat kritérium közül legalább háromnak megfelelnek. Az idei jelöltek mezőnyéből az elnökség egyhangú választása Matusek-Faludi Viktóriára esett, vele beszélgettünk az idáig vezető útról.

Talán kevesen tudják, hogy édesapád is egy ízig-vérig nyomdász volt.

Hogy befolyásolta ez a tény a Te életutad?

Nem volt kérdés, hogy nyomdász leszek-e, ez egyértelmű volt. A nyomdaipar iránti elkötelezettségem már óvodás koromban, a papír és a nyomdafesték illatával kezdődött, a nyomdát egy varázslatos helyként mutatta be nekem Édesapám. A Magyar Grafika folyóirattal ötévesen találkoztam először, édesapa járatta. Jó szakember és nagyon jó ember, akitől sokat tanultam, példaképem volt, jól motivált és nagyon igyekeztem, hogy elégedett legyen velem. A nyomdászattörténeti gyűjteményem, aminek első darabja egy szedőszekrény Pannon antikva betűkkel, az ő ajándéka volt. Később, ahogy lehetőségem engedte, újabb és újabb tárgyakkal, eszközökkel, majd gépekkel bővült a gyűjtemény, s az alakuló nyomdamúzeum minden újabb darabjának együtt örült velem. Soha nem hangoztatta, de a szeme csillogásából láttam, hogy büszke rám.

Azt gondolom, hogy a szakmán belül ma nem igazán van olyan, aki ne ismerne téged.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Magyar Grafikával?

Még nem tudtam olvasni, óvodásként órákat elszöszmötöltem a Lakáskultúra és Magyar Grafika újságokkal. Erős vágyat éreztem, hogy egyszer

én is részt vehessek egy újság létrehozásában. Tíz év múlva a veszprémi Napló napilap előállításához kéziszedő tanulóként csatlakozhattam, a teljes technológiai váltást végigélve talán a legserencsésebb generációhoz tartozhatok. Még igazi betűfémmel, kvadrátokkal, reglettákkal, stégekkel dolgozva a tipográfiai rendszer csodáját kézzel tapintva ismerhettük meg, miközben a digitalizáció feltartóztathatatlanul közeledett és annak minden áldását és kényelmét kamatoztathattuk a hagyományos magasnyomtatási formakészítéssel tanult rendre és szabályokra építve.

A mögötted lévő két évtized alatt elkészült több mint száz lapszámból van olyan, amelyet kiemelnél valamiért?

Minden számnak van egy publikus és nem publikus története. Igazi szakmai csemege és kihívás szinte mindegyik. Sportot úzunk abból, hogy új alapanyagokat, technológiákat, eljárásokat próbálunk ki a kivitelezés során, örömmel vállalva

a sok szervezéssel, előrelátással és plusz feladatokkal járó munkát. A Grafika ötvenedik, majd egy évvel később 2016-ban megjelent szakfolyóiratunk hatvanadik évfolyamát ünneplő 240 oldalas, 50 különböző kivitelezővel és mellékletekkel készült jubileumi számai talán kiemelkedően kedvesek, de az arany élmetszéssel, memjet eljárással felületnemesített metszetű számok, a flexibilis tábla bemutatása vagy a lézervágott háromrétegű borító is büszkeségünk. Elsőként szemléltettük a Grafika kivitelezésével az akkor forradalmian új hologramos képet, a PUR-ragasztást, a hibrid lakkot, a drip off lakkot, a scodix felületnemesítést, az AR-kódot, és a crossmediás megoldások evangelistái lettünk.

Szakmai karrieredből mire vagy a legbüszkébb?

Talán a legnagyobb elismerést a Magyar Nyomdászatért díj jelenti számomra, és az, hogy több mint két évtizede egy összetartó, minden feladatot megoldó, lelkes, nyomdászszívű csapattal dolgozhatok együtt. Az általam nagyra becsült elődök nyomdokain tisztelettel járunk, mégis

minden Grafika-szám egy újdonságokkal teli kaland és egyben sikerélmény – no és néha tanulság is.

Tudjuk, hogy Te civilben is nyomdász vagy, hiszen otthon egy komplett műhelyt üzemeltetsz. Mivel foglalkozol szívesen, amikor nem „dolgozol”?

Amikor nem dolgozom, szeretek világot látni, kirándulni, sokat utazunk Lacival, a férjemmel. Minden együtt töltött idő a családdal, barátokkal értékes és nagyon hálás vagyok azért a sok szeretetért és jószágért, ami körülvesz a közvetlen környezetemben. Lili és Ádi esküvőjére készültünk a nyáron, Viola és Zoli már két kis unokával, Emmával és Minnával tették még boldogabbá az életünket. Igyekszem minél több új dolgot tanulni, most éppen a kalligráfiával ismerkedem. Szeretek táncolni, kertészkedni, olvasni, varrni, sütni-főzni és persze a Média Viktória műhelyben hobbi- és operettnyomdászkodni. Ebben lelkes segítők a kicsi Emma.

A díjhoz ezúton gratulálunk!

